

Žalobkyně, služebná u žalovaného, byla pokousána jeho psem. Žalobní návrh na náhradu škody uznal procesní soud první stoličce důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nesprávným právním posouzením jest dovolateli, že odvolací soud shledává jeho zavinění v tom, že nedal podezřelého psa do opatrování zvěrolékaři a nechal ho vésti k žrádlu do kuchyně bez náhubku, a že neshledává dostatečné opatření psa v tom, že žalovaný dal k němu zavolat zvěrolékaře a podrobil se jeho nařízení, by pes zůstal uvázan. Podle §u 1320 obč. zákona je držitel zvířete povinen náhradou škody jím způsobené, nedokáže-li, že se postaral o potřebné opatření a dohlížení. Podle zjištění nižších soudů věděl žalovaný ještě dříve, než byla žalobkyně pokousána, že pes byl cizím psem pokousán, že kousl kočku a že jest nemocen. Kdyby žalovaný byl věnoval onemocnění psa jen obyčejnou pozornost, musilo ho napadnouti, že může jíti o vzteklinu, ježto tato jest u psů nemocí velmi často se vyskytující. V takovém případě bylo tedy na žalovaném, by se postaral o takové opatření a o takový dohled na psa, by se nemoc nemohla rozšířiti, zejména by nikdo nemohl psem býti kousnut. Ponechal-li však žalovaný opatrování psa nezkušené žalobkyni, nechal ho voditi jí k zvěrolékaři, přivésti k žrádlu do kuchyně, neučinil zřejmě potřebných opatření k vyvarování možné škody a nezařídil dozoru za tím účelem potřebného. Proto právem odvolací soud pokládá za to, že se žalovanému nepodařil důkaz o tom, že vyhověl nařízení §u 1320 obč. zák. Vždyť žalovaný ani netvrdil, že nějaký dozor zařídil, a k řádnému opatření psa podezřelého ze vztekliny nestačilo, nařídil-li prostě a toliko, by pes zůstal uvázan, nepodnikl však ničeho více, by pes nezpůsobil škody a zejména, by žalobkyně byla aspoň poučena, jak se má při krmení a ošetřování psa zachovati.

Čís. 6665.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.)

Přerušil-li první soud řízení podle §u 25 zák., maje za to, že jde o nájemné, rekursní soud však zrušil napadené usnesení a nařídil další jednání ve sporu, jsa názoru, že jde o úplatu za bezprávné užívání bytu, jest dovolací rekurs přípustným. Tomu není na závadu ani předpis §u 527, druhý odstavec, c. ř. s., ani předpis §ů 190 a 192, druhý odstavec, c. ř. s.

Předpisu §u 25 zák. nelze užiti ve sporech, v nichž nejde o zaplacení nájemného, nýbrž úplaty za bezdůvodné užívání bytu.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1927, R II 394/126.)

Majitelka domu domáhala se na žalovaných úplaty za bezdůvodné prý užívání bytu. Prvý soud přerušil k návrhu žalovaných řízení podle §u 25 zákona o ochraně nájemníků ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a nař., jsa toho mínění, že se jedná o zaplacení nájemného v domě, podléhajícím ochraně nájemníků, a že žalobkyně nemůže tvrditi, že žalovaní užívají bytu bezprávně, když se o této otázce jedná v jiném sporu, který nebyl ještě právoplatně rozhodnut. Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu, nařídil další jednání ve sporu bez přerušení podle §u 25 onoho zákona, ježto se nejedná o zaplacení nájemného, nýbrž o úplatu za bezprávné užívání bytu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Především nutno uvážiti přípustnost dovolacího rekursu. Jí nebrání předpis §u 527 c. ř. s. Rekursní soud sice zrušil usnesení prvního soudu a nařídil další jednání ve věci, ale nenařídil nové rozhodnutí o přerušení sporu po výslechu stran. Proto se nejedná vlastně o zrušení usnesení prvního soudu, nýbrž o jeho změnu a zamítnutí návrhu na přerušení sporu podle §u 25 zák. o ochraně nájemníků. — Dovolacímu rekursu nebrání ani předpis §u 192 odstavec druhý c. ř. s. Nařízení o přerušení sporu ve smyslu §u 190 c. ř. s. týče se jednak případů, kde se otázka pro spor předurčující řeší v zahájené jiné rozepři nebo v zahájeném řízení správním. V projednávaném případě nemá se však řešiti otázka výše úplaty za užívání bytu v řízení již zahájeném, ani v rozepři ani v řízení správním, nýbrž v řízení nesporném, jež není zahájeno. — Při přerušení sporu podle §u 25 zákona o ochraně nájemníků nejedná se také o řešení předurčující otázky, kterou by soud procesní mohl sám řešiti, jak je tomu v případě §u 190 c. ř. s., nýbrž o řešení předběžné otázky, kterou z á v a z n ě musí řešiti jen soudce nesporný. Podle §u 190 c. ř. s. jde o přerušení podle úvahy soudu dle účelnosti, ale podle §u 25 uvoz. zákona o přerušení z á v a z n ě. — Proto se zákaz opravného prostředku proti odepření přerušení sporu podle §u 190 a 192 odstavec druhý c. ř. s. nevztahuje na sporný případ. Nejedná se tu o přerušení sporu podle §u 190 c. ř. s. ani o případ zcela obdobný.

Ve věci však není dovolací rekurs opodstatněn. Stěžovatelé vytýkají, že rekursní soud měl přerušiti spor bez ohledu na to, z jakého důvodu užívají sporného bytu. Ježto se jedná o byt ve starém domě, podléhajícím ochraně nájemníků, neměl přihlížeti jen k tvrzení žalobkyně, že užívání děje se bez důvodu, nýbrž i k jejich tvrzení, že užívají bytu z důvodu nájmu. Spor měl prý býti přerušen i z toho důvodu, že o otázce, zda jde o užívání z důvodu nájmu, jedná se v jiném již zahájeném sporu. Ale domáhající se v dovolacím rekursu přerušení sporu podle §u 190 c. ř. s. proto, že otázka nájmu řeší se v jiném sporu, stěžovatelé přehlížejí, že o takovém přerušení ani rekursní soud nerozhodl, ponechav je úvaze prvního soudu — a také by opravný prostředek proti odepření t a k o v ě h o přerušení ani nebyl přípustný. Stěžovatelům však nelze přisvědčiti, že by přerušení řízení podle §u 25 zákona o ochraně ná-

jemníků mělo býti nařízeno též tehdy, když se sporem nevymáhá nájemné, nýbrž jde o úplatu za užívání bytu v domě, podléhajícím ochraně nájemníků — třeba se bytu užívalo z jiného důvodu. Předpis §u 25 zákona o ochraně nájemníků je předpisem výjimečným a nelze ho obdobně rozšiřovati i na poměry, kde se nejedná o sporné nájemné, nýbrž o náhradu za jinaké užívání bytu (zejména bezdůvodné užívání). Při určení náhrady za takové užívání mohou býti rozhodna jiná hlediska než-li při určení nájemného. Výtka, že rekursní soud neměl se spokojiti s tvrzením žalobkyně, že užívání je bezdůvodné, a měl přihlédnouti i k tvrzení žalovaných, že užívají bytu z důvodu nájmu, není odůvodněna proto, že v tomto sporu jedná se jen o to, zda žalovaní užívají bytu beze všeho důvodu, jen o t e n t o důvod je žaloba opřena, a právem tedy soudí rekursní soud, že žaloba n a t e n t o důvod omezená by musila býti zamítnuta, kdyby se objevilo, že žalovaní neužívali bytu bezdůvodně, aniž by bylo třeba spor přerušiti dle §u 25 zákona o ochraně nájemníků. To by přicházelo v úvahu teprve, kdyby žalobkyně změnila žalobní důvod za podmínek §u 235 c. ř. s.

Čís. 6666.

Ustanovení poslední vůle, jímž zakázán dědici prodej zděděného majetku na osoby, jež nejsou určitého (římsko-katolického) vyznání, nepřičí se právnímu řádu aniž dobrým mravům.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1927, R II 405/26.)

Zůstavitelka Anna K-ová ve své poslední vůli ze dne 4. dubna 1926, kterou dědic Julius K. uznal za pravou a platnou, ustanovila mimo jiné výslovně: »V případě, že by dědic (Julius K.) snad předčasně zemřel, případně pak celý můj majetek mému pozůstalému manželovi Janu K-ovi. Rovněž zavazuji dědice Julia K-a, kdyby snad majetek můj chtěl prodati, by byl za odhadní cenu prodán buďto mému manželovi anebo, kdyby můj manžel zemřel, by byl prodán jedině kupiteli vyznání římsko-katolického.« Návrh dědice Julia K-a, aby do odevzdací listiny o pozůstalosti po Anně K-ové pojat byl dodatek, že odpadá v ní poznámka omezení vlastnického práva Julia K-a a co do volné dispozice toho obsahu, že dědic Julius K. nesmí zděděné nemovitosti převésti na nekatolíka právním jednáním mezi živými ani pro případ smrti, p o z ů s t a l o s t n í s o u d zamítl. D ů v o d y: Podle ustanovení poslední vůle bylo poято do odevzdací listiny po Anně K-ové, dnes již pravoplatné, ustanovení poslední vůle Anny K-ové a v jejím důsledku poznamenání obmezení práva vlastnického co do volné dispozice toho obsahu, že dědic Julius K. nesmí zděděné nemovitosti převésti na nekatolíka právním jednáním mezi živými ani pro případ smrti. Soud není oprávněn na výslovném ustanovení platné poslední vůle Anny K-ové něco měniti, naopak má povinnost dbáti na splnění její poslední vůle. Ustanovení tohoto obmezení nepřičí se též právnímu řádu ani dobrému mravu. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Poukazuje se na dů-